

Milující hněv Boží

Slučitelnost
Boží lásky s Jeho hněvem

Graham Maxwell
Morris D. Lewis
F. T. Wright
Gary Hullquist

"I čáp na nebi
zná svůj určený čas...
ale můj lid nezná
Hospodinovo nařízení."
Jeremiáš 8:7

Celý křesťanský svět se naučil, že Bůh bude hříšníky snášet jen takto dlouho, a poté, co Jeho trpělivost vyprší, bude se zlobit, bude naštvaný a pak je nechá pykat. Jaká škoda. Pravdou je, že Bůh nikdy nemiluje hříšníka méně. Nikdy.

Nerozumíme soudům Pána. “Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nepostižitelné jeho cesty!” došel k závěru Pavel.¹ “Cožpak vystihneš pochopení Boha, vystihneš snad Všemohoucího v jeho dokonalosti?” ptal se Jób.² Vždyť myšlení Boha nejsou myšlení naše, ani naše cesty nejsou cesty Boha, poznamenal Izaiáš.³

A Boží způsob, jak se vypořádat se zbloudilými, vzpurnými, odmítajícími Jeho zákon, je nejlépe demonstrován Ježíšovým křížem. On je smírcí obětí za naše hříchy.⁴

Usmí- co?

Usmíření je velké slovo. Nepoužíváme jej moc, ale je to stejné slovo, které se používá k popisu *slitovnice*—masivního zlatého krytí na arše úmluvy. Ježíš je Slitovnice, která chránila desatero přikázání, a která byla potřísněna krví obětování pro usmíření.

A usmíření je to, co pro nás Slitovnice dělá: jedna strana má právo, druhá strana má krev.

Čas na příběh: Král David

Byl jednou jeden král Izraele jménem David, který se dostal do skutečných potíží s manželkou jednoho ze svých vojáků. Pokoušel se udržet tuto záležitost v tajnosti, a tak jejího manžela nechal úkladně zabít v bitvě. Batšebin dědeček Achitofel, (pravděpodobně nejvlivnější a nejbystřejší mysl v celém Izraeli) se však stal Davidovým nejhorším nepřítelem. Dokonce plánoval jeho vraždu.

Ale když prorok Nátan konfrontoval Krále s jeho velkým hříchem, David se zhroutil a hořce se kál a prohlásil se vinným z usmrcení. Pak Nátan dodal: "Pán také odňal tvůj hřích." [2S 12:13](#). Bůh poskytl smíření.

Uhodit ho do obličeje, rozbít mu nos, vytrhnout mu vousy

Když ho nejhorší nepřítel chtěl uhodit do obličeje, rozbít nos, vytrhnout mu vousy, plivat na něj, zbít ho... Jeho (Ježíšovo) Usmíření, jeho Slitovnice mu stála v cestě, aby on sám byl jeho smířením a *sám* tak převzal plnou sílu bití. Ježíš nakonec *vzal* rány na sebe. A tam na kříži na sebe vzal i ty, které byly mířeny na nás.

Každý trest, který byl kdy utrpen, byl nejprve utrpen Kristem; stejně jako každý dobrý čin, který kdy někdo vykonal, pochází nejprve od Něj. A soud Boží je vzít na sebe za nás trest, stát se pro nás prokletím, být odsouzen za nás, být zavražděn místo nás, bránit nás, chránit nás před ublížením. "Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem"⁵. "Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl... proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění" Izajáš 53:4-5. Pokud Ho však odmítneme, aby na Sebe vše vzal, On neochotně ustoupí stranou a nechá nás, abychom si vše vzali sami na sebe.

Žádný lepší popis Božího milujícího hněvu neexistuje, než komentář ohledně dvou Davidových synů. Amnon znásilnil svou sestru a Abšalom se pomstil tím, že ho zabil.

"David zanedbal svou povinnost a nepotrestal Amnonův zločin. A protože otec neuposlechl předpisů Božích a syn neprojevil lítost nad svým činem, *nechal* Hospodin událostem jejich *přirozený chod* a *nezbránil* Absolonovi v jednání. Když rodiče nebo vládci neplní své povinnosti a netrestají nepravosti, vezme věc do svých rukou sám Bůh. *Jeho moc (ochranná ruka) nebrání* pak mocnostem zla, aby vytvořily takový řetěz událostí, při nichž *je hřích potrestán hříchem*."⁶

C. S. Lewis prohlásil, že na konci tohoto světa budou jen dvě skupiny lidí: Ti, kteří říkají: "Staň se vůle tvá," a ti, jimž Bůh řekne: "Staň se vůle tvá." Toto je Milující hněv Boží - nechat hříšníka, aby šel svou vlastní cestou.

Čas na příběh: Marnotratný otec

Ježíš se snažil ilustrovat tuto úžasnou pravdu o Svém Otci tím, že vyprávěl příběh dvou bratrů. Větší bratr byl tvrdý pracant. Malý Joe junior měl rád zábavu. Otec stárnul a oba brzy měli zdědit rodinné bohatství.⁷

Ale zábavu milující Junior nevydržel čekat. A tak jednoho dne, s tolika slovy, řekl svému otci, že si přeje, aby byl mrtvý. "Dej mi můj podíl z majetku teď, abych mohl vyrazit na cestu a trochu si užít života." Otec byl strašlivě raněn. Ale miloval svého syna, i když byl pošetilý, a když se rozloučili, smutně se díval, jak odchází.

Chlapec odešel do velkého města, koupil si spoustu dobrých zážitků, přivítivé přátele a užíval si, dokud mu nedošly peníze. Nastaly špatné časy, nemohl najít práci a nakonec, když žebrel o zbytky odpadků, rozhodl se vrátit se domů. Bude pracovat jako nádeník a možná, jen možná, že jednoho dne bude schopen ušetřit dost, aby vše otci vrátil.

Když se blížil domů, uvědomil si, že jeho otec kvůli němu odepsal polovinu rodinného majetku. Zatížený rozpočet bude vyžadovat, aby Otec odešel z důchodu a pomáhal jeho staršímu bratrově s farmou. Otřesná vina, že se to všechno stalo kvůli jeho vlastnímu sobectví, ho téměř zastavila.

Junior nevěří svým uším

Chystá se zbaběle se otočit a utéct, když vidí, jak k němu po cestě běží starý muž a mává otevřenou náručí a křičí, "Ó synu, můj synu! Myslel jsem, že jsi mrtvý, ale teď ses mi živý vrátil. Je to tak úžasné, že tě mám zase zpět doma!"

Junior nevěří svým uším. Otec ho rychle zavede do bočních dveří, aby ho nikdo neviděl v hanbě. Vytáhne svůj nejlepší šat. „Žádný z mých synů se nebude cítit zahanbeně, když se vrátí domů jako vandrák.“ Po celou dobu mu otec vyprávěl o všech dopisech, které napsal, a ve kterých ho prosil, aby se vrátil. A navrátilivší se Joe již nikdy nedostane šanci, aby se nabídl jako nádeník, protože otec právě svolává všechny příbuzné a sousedy a zve je na velkou rodinnou oslavu návratu svého syna! To je ale příběh. Rozhazovačný Otec - plný neutuchající lásky a odpuštění.

Starší bratr

Ale to není konec příběhu. Vzhledem k tomu, že starší bratr slyšel veškerý rozruch, který se děje v domě, zjistil, že mladší bratr sevrátil domů a ta oslava je kvůli němu! “No, MOMENT!” řekl Otcí. “Zůstal jsem tady doma všechny ty roky a bez řeči jsem tvrdě pracoval, aby se tomuto místu dařilo, a nikdo *mi* nikdy oslavu neuspořádal! Ale tento tvůj syn tě uráží, zneuctí tvé jméno, vezme polovinu tvých životních úspor, rozháže je za víno, ženy a zpěv a pak má tu drzost se vrátit a *ty* ho přivítáš s otevřenou náručí! No, to je k nevíře! Ne! Nepůjdu dovnitř a nebudu s ním nic oslavovat. Oba jste mne nevýslovně rozhořčili!”

Proč tedy Ježíš neukončil Svůj příběh šťastným shledáním otce a ztraceného syna, který se vrátil domů? Proč musel do děje vnést i staršího bratra? Protože chtěl upozornit na několik velmi důležitých bodů:

1. Bůh nás nikdy nenutí, abychom ho milovali; On nás nechává, abychom si dělali věci dle svého.
2. Jakožto náš Otec je starostlivý (žárlí) o naši pověst a chrání nás před ostudou.
3. Bůh nás nikdy neodmítá, i když my odmítáme Jeho.
4. A dokonce i tehdy nás prosí. Starší bratr "byl naštvaný a nechtěl přijít dovnitř na oslavu: proto jeho otec vyšel ven a *prosil* ho."

Jeden syn očekával chladné přijetí a byl překvapen vřelou oslavou; druhý syn očekával otcovskou pomstu a byl zklamán, že vidí otcovské odpuštění.

Starší bratři

Bible je plná starších bratrů. Kain odmítl následovat Boží cestu a nenáviděl za to svého mladšího bratra. Josefovi starší bratři se spikli, že ho zabijí. Ezau nenáviděl Jákoba a plánoval proti němu pochodovat se svou armádou. Každý starší bratr opovrhoval dobrem, které viděl ve svém mladším bratrovi; a každý odmítl Boží pozvání, aby přijal toto dobro do svého vlastního života.

Například Ježíš prosil starší bratry židovského národa, aby Mu dovolili shromáždit je pod Svá křídla, jako když matka slepice shromažďuje svá malá kuřátka, "ale oni nechtěli." "Co bylo příčinou pádu Židů? Byla to Boží dobrota, jíž pohrdali, spravedlnost, kterou odmítali, milosrdenství, které přehlíželi."⁸

Bůh nikdy neodmítl židovský národ, oni odmítli Jeho. Pavel řekl, že od sebe slovo Boží odehnali, a považovali se za nehodné věčného života, a proto se obrátil k pohanům.⁹ Dojde však někdy Bůh do místa, kde nakonec zamítne kohokoliv? Ne. Když hovoříme o skončení doby milosti, mluvíme o rozhodnutí, které děláme my, ne Bůh.

Od té doby, co začal Velký spor věků, bylo Satanovým předem promyšleným cílem přesvědčit anděly a lidi, že Bůh není hoden jejich víry a lásky. Představil Stvořitele jako drsného, náročného tyрана, který svému lidu stanovuje libovolné požadavky jen proto, aby ukázal Svou autoritu a vyzkoušel jejich poslušnost. To bylo stejné překroucení Dobré zprávy o milujícím charakteru Boha, které pobouřilo Ježíše nejvíce. Byl mírný i s těmi nejhoršími hříšníky. Ale když někteří z náboženských vůdců bezmyšlenkovitě opakovali Satanovy lži o Bohu, Kristus vyřkl ta hrozná slova: "Vy z otce ďábla jste."

Mezi Ježíšem a těmito učiteli nebylo rozporu, který den byl Sobota, nebo ohledně existence Boha nebo ohledně příběhu Stvoření. Jejich nesouhlas se týkal charakteru Boha. Ježíš přišel, aby jim přinesl obraz Boha, který by jim umožnil pokračovat v děláni mnoha stejných věcí, ale z úplně jiného důvodu - avšak oni Ho raději zabili, než aby změnili svůj pohled na Boha.¹⁰

Odkud se vzal jejich pohled na Boha? "Satan, původce hříchu a všech jeho následků, vedl lidi k tomu, aby se na nemoc a smrt dívali jako na Boží trest za spáchaný hřích...

Cesta k odmítnutí Ježíše tím byla připravena."¹¹ Proč? Protože když Ježíš visel na kříži, proto: nesporný důkaz o tom, že byl velkým hříšníkem. Vy *takto* netrpíte, pokud jste nebyli velmi *zlí*! On? Syn Boží? Nemožné.

Čas na příběh: Jidáš

Mysl Lucifera můžeme vidět v životě Jidáše. Jidáš byl ambiciózní. Byl také v rozpacích z toho, že v Ježíšovi žádnou ambici neviděl. Takže se pustil do plánu, jak Ho *dostat* do pozice, v níž On bude *muset* jednat, jak se od Mesiáše čekalo, že měl jednat. Jidáš bude prohlášen za hrdinu a bude mít veškerou zásluhu na takové skvělé strategii. A když Ježíš nebude spolupracovat, tak vlastně Mesiášem není. Tak či tak, Jidáš bude o 30 kusů stříbra bohatší. Nemohl prohrát.

Ale Jidáš nerozuměl Ježíšově mysli. A když Ježíš ukázal, že je bez pověsti, a vzal na sebe podobu služebníka,¹² dokonce i Lucifer byl překvapen. Ani jeden z nich nikdy neočekával takový počín ze strany Boha. Satan nikdy takhle nepřemýšlel; bylo to pro něj cizí a odpuzující. Nedokázal si představit, že by Syn Boží ponížil Sám Sebe. Nikdy by ho v jeho sobecké mysli nenapadlo, že by Bůh mohl zvítězit porážkou, že by mohl dát život miliardám skrze smrt. Pro Lucifera to bylo nejen hloupé, bylo to šílené. Představoval si v mysli, že Bůh se ho snaží dostat právě tak, jak se on snaží dostat Boha. Ale mýlil se.

“Svá ústa propůjčuješ zlu a tvůj jazyk se zaplétá se lstí...
Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty.”¹³

Vždyť Boží myšlení nejsou myšlení naše, ani naše cesty nejsou cesty Boží (Izajáš 55:8); On nesmýšlí tak, jako my.

Výraz lásky

Když Jidáš sledoval, jak se Ježíš poddává urážkám a zneužívání, tak znervózněl, pak se cítil vinným, pak zoufalým. Jidášovy výkřiky nevinnosti, jeho přiznání zrady se setkaly s pohrdavými pohledy kněží, ale se Spasitelovým smutným výrazem soucitu. Stejný výraz, který vedl Petra k srdcervoucímu pokání, vedl Jidáše k sebevraždě. Takže, Bůh zachází se všemi, vykoupenými a ztracenými, úplně stejně.

Bůh ochrany

Milující hněv Boha je také odhalen v milosrdné ochraně, kterou uděluje Svým zranitelným stvořením. Bůh Starého zákona byl Bůh ochrany. Řekl Mojžíšovi, aby každý domov obětoval jehně a potřel vchod jeho krví, neboť “Hospodin pomine ty dveře a nedovolí ničiteli vstoupit do vašeho domu” Exodus 12:23. “Znamení krve — znamení ochrany Spasitelovy — bylo na jejich dveřích a záhuba tam nevzkročila.”¹⁴

Ničitel

Numeri 21:6 zaznamenává, že “Hospodin poslal na lid ohnivě hady.” Přesto jsme také informováni, že tam byli po celou dobu.¹⁵ Ale když Izrael reptal a odmítl důkazy o Boží přítomnosti, On byl nucen odstranit Svou ochrannou ruku a oni byli vystaveni přirozeným hrozbám pouště. A tak Pavel napsal, že ‘někteří z nich reptali, a byli zahubeni *Zhoubcem*.’¹⁶ A dočítáme se, že andělé mnohokrát “překazili úmysly zákeřníků a odvrátili ránu pronásledovatele (*Zhoubce*).”¹⁷

Je to Boží ochraňující moc, která brání, aby se lidstvo nedostalo plně pod nadvládu satana. Neposlušní a nevděční mají všechny důvody k tomu, aby byli vděční Bohu za milosrdenství a showivavost, s níž zadržuje krutou a zlomyslnou satanovu moc. Když však lidé překročí meze Boží trpělivosti, je tato brzdící moc odňata. Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel soudu vyneseného za přestoupení. Ponechává lidi, kteří odmítají jeho milost, aby sklidili to, co sami zaseli. Každý paprsek světla, který jsme odmítli, každé varování, kterým jsme pohrdli nebo které jsme nebrali vážně, každý pěstovaný zlozvyk, každé přestoupení Božího zákona je zasetým semenem, které přinese jistou žeň. Jestliže člověk tvrdošijně odporuje Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme, a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím satana.¹⁸

Pomsta “není činem svévolné moci ze strany Boha. Odmítači Jeho milosrdenství sklízají to, co zaseli.”

Bůh je zdrojem života, a když se někdo rozhodne sloužit hříchu, odvrací se od Boha a připravuje se o život... Bůh jim dává časově omezenou příležitost, aby mohli rozvinout svoji povahu a uplatnit své zásady. Potom budou sklízet následky vlastního rozhodnutí.¹⁹

Vzhledem k tomu, že nás Bůh chrání před Ničitelem, pokud Mu to dovolíme, ctí také naši volbu tuto ochranu nepřijmout, když Ho odmítneme, a On odtáhne Svou ruku. Pak, jak říká Pavel: “Bůh nás skrze žádosti našich srdcí vydává do nečistoty.”²⁰

“Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel soudu...
Ponechává lidi, kteří odmítají jeho milost, aby sklidili to, co sami zaseli.”²¹

“Izraelský národ byl tehdy Bohu věrný, a dokud poslouchal Boží zákon, nemohla ho přemoci žádná pozemská ani d'ábelská síla.

Ale přestoupením Božích přikázání se však Izraelci oddělili od Boha a pocítili moc nepřitele.”²²

Čas na příběh: Mirjam a její malomocenství

Když se Mirjam a Áron vyslovili proti Mojžíšovi, “Hospodin proti nim planul hněvem a odešel. Když oblak od stanu odstoupil, hle, Mirjam byla malomocná, jako sněh.”²³

Boží způsoby jsou skutečně jiné než naše. Když se náš hněv proti někomu vznítí, my se k nim přibližujeme, abychom zaútočili, udeřili! Ale Bůh se *odvrací*. Odchází.

My útočíme... Bůh odchází.

A na kříži Bůh osobně ukázal, jak se nakonec vypořádá s hříchem. Neboť “kříž vysvětluje všechna ostatní tajemství.”

Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé. V projevech jeho milosti poznáme jeho charakter, pochopíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš.”²⁴

Jiný druh smrti

Na kříži převzal Ježíš hříšníkovo místo a Bůh s Ním zacházel přesně tak, jak bude zacházet s každým hříšníkem, který kdy žil. Tam náš Spasitel zemřel konečnou smrtí úplným odloučením od Boha: ekvivalentem *druhé*

smrti.²⁵ Ježíš převzal pozici hříšníka, který od Boha nic nechce a požaduje, aby ho nechal být.

Bůh smutně odchází a s ním i Jeho udržující, životodárná, ochranná síla. Nyní Ho nic nemůže zachránit před hroznou silou hříchu, protože ta drtí životní síly až do jejich zániku.

Nebylo to tělesné utrpení, které tak rychle ukončilo život Krista na kříži. Byla to drtivá váha hříchů světa a pocit hněvu Jeho Otce. Otcova sláva a podporující přítomnost ho opustily.²⁶

Světlo Boží ustupovalo z Jeho pohledu a On přecházel do rukou sil temnoty... Hněv, který by padl na člověka, nyní padl na Krista.²⁷

Cítil, jak jej hřích odděluje od Otce... Jako člověk musí nést následky lidského hříchu. Musí na sobě zakusit Boží hněv.²⁸

Není divu, že Ježíš vykřikl: ‘Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?’²⁹ Proč ses mne vzdal? Proč jsi mne opustil?

Ale nebylo to rukou uraženého Boha, kterou Kristus zemřel. Otec nezabil Svého Syna. Ježíš neřekl: ‘Můj Bože, proč mne popravuješ?’ Mohli jsme takový dojem získat. Koneckonců, Bible říká: “Hospodin si *přál* zdeptat ho nemocí.”³⁰

Avšak Bible často mluví o Bohu, který činí to, co On sám dovoluje.³¹ Protože Bůh je svrchovaný nad událostmi celého vesmíru, On také přebírá plnou zodpovědnost za to, co se v něm děje. “*Domnívali* jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.” *Mysleli* jsme si, že Ho zranil Bůh. Ale ve skutečnosti, “byl proklán pro *naši* nevěrnost, zmučen pro *naši* nepravost.”

Můžete se také dočíst v 1. Paralipomenon 10, že král Saul “zemřel pro svou věrolomnost, když se zpronevěřil Hospodinu... a On ho tedy usmrtil.” Ale je nám také podrobně vyprávěn skutečný příběh jeho vlastní svévolné sebevraždy v 1. Samuelově 31:4.

Další příklad můžeme nalézt v 2. Samuelově 24, kde je řečeno, že “Hospodinův hněv znovu vzplál proti Izraeli a podnítil proti nim Davida slovy: Jdi a spočítej Izrael.” Ale 1. Paralipomenon 21 to říká tak, jak to je: “Satan povstal proti Izraeli a navedl Davida, aby spočítal Izrael.”

Velký nepřítel: ničitel, udavač, podvodník, lhář, vrah...

Satan je právní dogmatik (zákoník). Neustále bojuje za své zákonné právo nás zničit pokaždé, když dostane šanci. “Satan je velkým nepřítelem Boha a člověka... V Písmu je nazýván ničitelem, udavačem bratří, podvodníkem, lhářem, mučitelem a vrahem.”³²

“Satan obvinil Jáкова před anděly Božími a domáhal se práva *zahubit* ho za spáchaný hřích.”³³ Ale Ježíš se dotkl jen jeho boku. Satan obvinil Jóba před Božími syny a požadoval *kůži za kůži*; uplatňoval právo uchovat Mojžíše v hrobě; obvinil Jošiáše, Nejvyššího kněze, stojícího před oltářem.

Satan chtěl zničit Ninive. Ale Bůh seslal kazatele, aby je varoval. Satan se pokusil zničit Jonáše tím, že potopil jeho loď. Ale Bůh připravil velikou rybu, aby zachránil jeho život. A po tom všem, Jonáš *stále* nerozuměl Božímu charakteru.

Jste špatného ducha, chlapci

Jakub a Jan chtěli zničit Samaritány ohněm a “zahubit je, jako to učinil i Eliáš. Ježíš se obrátil a pokáral je. Řekl: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“³⁴

Dle učedníků byl Bůh takový, že by použil destruktivní oheň jako odplatu a pomstu. Pro ně nebyl Bůh ten, kdo by měl cítit zášť — již se *pomstil!* Ježíš však řekl, že to nebyl vůbec Jeho styl.

Kdo tedy v Jóbův den seslal ‘z nebes’ oheň, který “zapálil ovce i služebníky a strávil je?”³⁵ Nebo oheň, který zničil Sodomu a Gomoru? Nebo oheň, který spalil všechny vojáky, kteří přišli zatknout Eliáše?³⁶

Když Eliáš uprchl na horu Oréb, byl svědkem ničivého větru, ničivého zemětřesení a stravujícího ohně. “Ale Hospodin v tom větru *nebyl*, ani v zemětřesení, ani v ohni.”³⁷

Kdo je to?

Je velmi důležité, kdo si myslíme, že je Ničitel, neboť přijde čas, kdy svět brzy zažije rány nemocí, znečištění, násilí, zemětřesení, tsunami, kosmických dopadů, super bouří, katastrof a smrti během posledních hodin historie země. A až ten čas přijde, jak budeme reagovat *my*? Rozhodneme se společně se zbytkem světa, že toto je práce rozhněvaného Boha?

Když anděl milosrdenství rozvine svá křídla a odletí, satan vykoná zlo, které již odedávna zamýšlel učinit. Bouře a uragány, války a krveprolití - jsou jeho zálibou... Lidé budou skrze něj tak dokonale svedeni, že budou tvrdit, že tato neštěstí jsou výsledkem zneuctění prvního dne týdne... Jsou vedeni nepřitelem, a proto dospívají k závěrům, které jsou zcela nepravdivé.³⁸

Bůh chrání lidi před silami zla. Křesťanský svět však pohrdá Božím zákonem a Pán učiní přesně to, co slíbil: [ubít je Svou vlastní rukou? Ne.] *odejme* ze země svá požehnání, *přestane* chránit... Satan vládne nad všemi, které Bůh přestal chránit. Na jiné zase sesílá utrpení, a přitom se snaží je oklamat a přivést je k přesvědčení, že to na ně seslal Bůh.³⁹

A je to Satan, který vede lidi k tomu, aby věřili, že to bude Bůh, který je nakonec postihne pekelným ohněm. Lidé planety Země budou v panice a budou chtít udělat vše, co je potřeba, aby uklidnili to, o čem si myslí, že je Boží hněv. Prosadit celosvětovou náboženskou shodu? Proč ne. Hlasovat pro papeže? To se vsad'te. Cokoliv! Jen, aby byl Bůh šťastný.

My, kdo se těšíme Božímu zákonu, můžeme být obviněni z toho, že již nyní jsme zákoníci, ale když začnou padat rány, sledujte, kdo se stane skutečnými zákoníky.

Čas na příběh:

Achab a Jezábel

Byl jednou jeden král jménem Achab, který ukradl vinici, a pak nechal vyhnaného vlastníka zabít zradou své kněžky-maželky Jezábel. Tady to máte: ukázka posledního velkého konfliktu na Zemi. Státní moc dovoluje církvi provádět své vražedné plány se souhlasem a podporou státu. A stejně jako Achab a Jezábel, tak i církev i stát zahynou.

Ale Bůh Achaba *ani* Jezábel nepopravil. Nemusel. Oba byli zničeni rukou svých nepřátel, když byla ochranná ruka Božího milosrdenství zahrána. Bůh nikdy nemiluje hříšníka méně. Ale tváří v tvář tvrdohlavému odmítnutí se neochotně odvrací a nechává ty, co odmítají, na pospas jejich vlastním přirozeným důsledkům.

Moc, která dosud *zadržovala* bezbožné, *přestane působit*, a Satan získá neomezenou nadvládu nad zatvrzelými lidmi... Boží Duch, kterému tvrdošijně vzdorovali, od nich *odstoupil*. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni *napospas* satanu, který pak zavleče obyvatele světa do závěrečné velké doby soužení. Boží andělé *přestanou bránit* průchodu lidských vášní — *uvolní se* všechno zadržované napětí.⁴⁰

Bůh říká: “Já svrhnou trůn království... Koně a jejich jezdci padnou.” Jak? “Jeden mečem druhého.”⁴¹

Pamatujete, když se Amonité, Moabité a Edomité spikli proti Judovi? Králi Jóšafatovi bylo řečeno: “V této bitvě nebudete muset bojovat: postavte se, klidně stůjte a uvidíte spasení Pána... Synové Amónovi a Moábovi se postavili proti obyvatelům pohoří Seír, aby je zasvětili zkáze a zničili. Když skoncovali s obyvateli Seíru, *pomáhali ke zkáze jeden druhému*... a nikdo neunikl.”⁴²

“Národy se topí v jámě, kterou udělaly, jejich noha byla polapena do sítě, kterou nastražily. Hospodin se dal poznat, vykonal soud: Ničema se zapletl do díla svých rukou.”⁴³

Čas na příběh: Oběšení Hamana

Byl jednou jeden člověk jménem Haman, Amalekit, který žil v zemi Persie, muž, který měl pozici na královském dvoře, a který nenáviděl jistého Žida jménem Mordokaj. A Mordokaj byl čistou náhodou strýcem velmi milé, krásné, nádherné mladé dámy jménem Ester.

Nuže, prostřednictvím prozřetelnosti Boží, Ester vyhrála soutěž krásy Miss Persie a stala se královnou země. Mezitím Mordokaj zachránil krále před politickým převratem a byl uznán jeho veličenstvem Xerxem plnými královskými vyznamenáními a průvodem.

Haman začal být velmi, velmi žárlivý, rozhořčený, zběsilý a hrozně rozhněvaný. Nakonec se naštvál tak, že si vymyslel šikovný plán a přiměl krále podepsat zákon, který by zaručil vyhlazení všech Židů v království. Návrh zákona byl samozřejmě formulován tak, že se zdálo, že je to záležitost národní bezpečnosti, ale v dolní části stránky byly malým písmem sepsány Hamanovy pravé úmysly. Teď to vypadalo, že jeho mistrovský plán byl téměř připraven ke konečné realizaci!

Doma Hamana všichni povzbuzovali, jeho žena i přátelé, aby “postavil šibenici 90 stop vysokou jen pro Mordokaje, ať ho všichni vidí, jak se tam nahoře houpá za svůj krk!” A tak přesně to udělal.

No, Haman byl skutečný hlupák, když to udělal. Neboť celý plán selhal, když se o tom doslechl Mordokaj a sdělil tuto zprávu Ester, která to řekla králi, a

ten byl tak rozzuřený, že nechal Hamana pověsit na tu samou šibenici, kterou si nechal postavit pro Mordokaje.

“Kdo kope jámu, spadne do ní, kdo valí kámen, na něj se obrátí.”⁴⁴

Čas na příběh: Jáma pro Daniela

Byl jednou jeden předseda vlády Babylonu, Žid jménem Daniel. Prokázal integritu, moudrost a loajalitu ke čtyřem různým monarchům dvou po sobě následujících světových říší. Někteří jiní vládní pověřenci však začali na Daniela, který byl členem etnické menšiny, extrémně žárlit, a rozhodli se ho zbavit.

Zprvė se pokouřeli vypátrat kařdičkou drobnou nečistotu a jakýkoliv droboučký rozpor v Danielově životě, aby zničili jeho pověst a zdiskreditovali ho před králem. Ale nemohli najít sebemenší záležitost. Nic nebylo v nepořádku. Žádná tajemství. Nic. Nula.

Takže se rozhodli, že jediný způsob, jak se Daniela zbavit je, falešně ho obvinít. Podvedli krále, aby vydal hezký malý zákon, který by z něj učinil "Boha na tento měsíc". "Jen pomyslete, Vaře Výsosti, kařdý muž, žena a dítě vás budou chválit a uctívat kařdý den po celý měsíc! A samozřejmě, kdyby se někdo náhodou odvážil urazit Vaři Výsost tím, že by Vás neuznal jako svého boha, proč by si nezasloužil ty nejpřísnější následky - ano, byl by předhozen lvům!"

Darius, polichocen myřlenkou na veřkerou tuto pozornost, podepsal Zákon Médů a Peršanů, "který nemohl být změněn."

Mezitím Daniel pokračoval ve svém celožitovním zvyku ranních modliteb k Jehovovi. Jeho nepřátelė, kteří ho špehovali, rychle oznámili králi tento hanebný trestný čin a připomněli *mu*, že toto podvratné jednání je zrádným poruřením *jeho* zákona, toho, který *podepsal*, a že nyní *musí* být Daniel uvržen ke lvům!

Chudák Darius nemohl tu noc spát. Byl krutě podveden, když zradil svého spolehlivého přítele

Daniela a předal ho do rukou osudu. Ale ne, Daniel je v rukou Bořích! A velmi časně následujícího rána, když na něj král zavolal z ústí jámy, Daniel mu odpověděl: "Bůh, kterého miluji a kterému důvěřuji, mne ochránil, králi."

Pak už to bylo na jiných hošáncích, aby čelili těm šelmám. A Bible nám říká, že každá kost byla zlomená dřív, než vůbec dopadli na zem.

“Jeho trápení se mu vrátí na hlavu a na temeno mu padne jeho násilí.”⁴⁵

Konečné zúčtování:

Štváči učinili svůj krok

Tak, jako Ezau shromáždil svou armádu proti svému mladšímu bratru Jákobovi, stejně tak na samém konci času, po tisíci letech úvah, Satan sešikuje miliardy lidí za celou historii země proti svatým uvnitř Města. Ale jejich postup je zastaven zjevením Ježíše. Právě teď “se zjeví Hospodinova sláva a uvidí to spolu veškeré tělo.”⁴⁶ Ti, kteří odmítli býti zahříváni horoucí láskou Boží po celý život, se nyní stanou svědky velkého gigantického panoramatického projevu Boží všestranné snahy zachránit všechny v průběhu věků.⁷⁸ Vidí Jeho srdce lásky. Lásky, která “všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.”⁴⁷

Vidí, jak On prosil všechny starší bratry, s rukama pro ně probodnutýma: “Navrať se ke mně, protože jsem připraven mnoho odpustit.”⁴⁸ Což je má ruka příliš krátká na vykoupení?⁴⁹ Proto také můžu dokonale zachránit ty, kteří skrze mě přistupují k Bohu.⁵⁰ Jsem soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti.⁵¹ Nechci, aby někdo zahynul, ale chci, aby všichni dospěli k pokání.⁵² Jakože jsem živ... cožpak si přeji smrt ničemy? Vždyť jestliže se ničema odvrátí od své cesty, zůstane naživu.”⁵³ „Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromáždí své kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.”⁷⁶

Odmítli Jeho lásku a nyní zůstávají mimo. “Tvá ruka najde všechny tvé nepřátele, tvá pravice najde ty, kdo tě nenávidí. Až se objevíš, učiníš je ohnivou pecí. Hospodin je ve svém hněvu pohlí, pozře je oheň. Chystali ti sice zlé a kuli pikle, nic však nezmohou.”⁵⁴ “Přemítají o prázdných věcech.”⁷⁷

Oheň pro Jidáše

Ježíš natáhl Svou láskyplnou ruku k Jidášovi a snažil se ho odtáhnout od okraje věčné temnoty. Mírně se k němu naklonil u té poslední večeře s navlhčeným kusem chleba a zašeptal mu do ucha: “On je ten, jemuž dám toto sousto.” Nikdo jiný to neslyšel. Jak ochranné! Jak ohleduplné! Jak velmi milostivé od našeho Pána, který měl být právě zrazen.

Ale Jidáš odmítl. Byla to jeho vlastní volba hořet uvnitř sebe sama intenzivní vinou, zármutkem a sebenenávistí, dokud to už nemohl vydržet a oběsil se.

Jidáš vyměnil oheň Kristovy lásky, která očisťuje duši, za oheň viny a věčných výčitek.

“Jestliže ten, kdo tě nenávidí hladoví, nakrm ho chlebem, jestliže žízní, napoj ho vodou: neboť mu nahrneš řeřavé uhlí na hlavu.”⁵⁵

Boží oheň

Šalomoun nám říká, že milující hněv Boží je “silný jako smrt, žárlivost jako záhrobní tvrdá, žár její žářem ohně zhrdá... Tu lásku neuhasi velká voda, odplavit ji nedokáže dravý proud.”⁵⁶

Toto je hněv Páně, který On zapaluje - oheň lásky, která nikdy neumírá. Ježíš řekl: “Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi; a jak chci, aby se již vznítit!”⁵⁷ Není tohle to, co řekl Kleofáš? “Což v nás srdce *nehořelo*, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?”⁵⁸ Byli vystaveni spalující lásce Ježíše. Boží láska je stravující oheň.

**Je to Boží záměr,
že jsme zahříváni Jeho láskou;
Není Jeho záměrem,
že ničíme sami sebe,
když se od toho snažíme utéct.**

Jeremiáš to řekl takto: “Jeho slovo se stalo v mém srdci jakoby *planoucím ohněm* zadržovaným v mých kostech.”⁵⁹ Ale oheň Ježíšovy lásky funguje dvěma různými způsoby. Buď vaše srdce roztaví jako vosk, nebo upeče tvrdé jako cihla; bude buď hořet ve vašem srdci, aby vám dal život, nebo bude hořet ve vašem životě, aby vám přinesl smrt. Ježíš řekl: “Každý, kdo padne na ten kámen, roztříští se, a na koho padne, toho rozdrtí.”⁶⁰

Je to touha Boží, abychom roztáli Jeho láskou; *není* to Jeho záměr, že se ničíme, když se od toho snažíme utéct. Ale protože lidé odmítnou Jeho hořící lásku k nim, budou sklízet svou vlastní hořící nenávisť. “Kristovou libou vůní” bude pro ty, kteří jsou zachráněni, “životodárnou vůní vedoucí k životu.” Ale ta samá láska bude pro ty, “kteří spějí k zahynutí... smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě.”⁶¹

Bude zde skřípění zubů

Když Satan pohlédne na své království, výsledek svého snažení, uvidí jen úpadek a zkázu. Namluvil zástupům odsouzených, že Boží město bude snadnou kořistí, sám však dobře ví, že to není pravda... Jako mohutný příboj se v něm znovu vzedme hluboký vzdor. V šílené zuřivosti... se mezi svými přívrženci pokusí rozdmýchat stejnou zlobu, jaká je v něm, pro poslední zoufalý útok proti Vládci nebes. Nikdo z nich už však jeho vládu neuzná. Jeho moc končí. Bezbožní lidé budou nenávidět Boha stejně jako satan, bude jim však zřejmé, že jejich případ je beznadějný. Zachvátí je prudká nenávisť namířená proti satanovi a lidem, kteří sloužili jako nástroje jeho klamu a se zběsilostí démonů se obrátí proti nim. A následuje scéna *univerzálního sporu*.⁶²

A když lidé hoří nenávistí a hněvem jak tomu bylo, když se vrhli na Štěpána, aby ho ukamenovali, “*skřípou* zuby.”⁶³ Také zde bude skřípění zubů, když se navzájem obrátí proti sobě s hořící nenávistí a hněvem na ty, kteří je oklamali. “Jeho roh se pozdvihne v slávě; Ničema to vidí a hněvá se, skřípe zuby a ochabuje.”⁶⁴

“Vždyť jejich srdce jsou podpálena lstí jako pec.”⁶⁵ “Lid bude pokrmem ohně, nikdo nebude mít soucit ani se svým bratrem.”⁶⁶ “Meč jednoho bude proti druhému.”⁶⁷ “I stane se v onen den, že bude mezi nimi velký zmatek od Hospodina. Jeden uchopí ruku druhého a ruka jednoho bude vztažena proti ruce druhého.”⁶⁸

Kdo přebývá plamenem věčným?

Ve Zjevení Janově vidíme, že oheň sestupuje od Boha z nebe a pohlcuje bezbožníky.⁶⁹ Naši

přátelé nám říkají, že věčný oheň má být odměnou bezbožných. Ale v Izajáši je položena otázka: “Kdo z nás bude pobývat u stravujícího ohně? Kdo z nás bude pobývat u věčných plamenů?”⁷⁰ Odpověď je dána: “Ten, který chodí vzpřímeně a je spravedlivý...” Jsou to svatí, kteří budou přebývat v plameni věčném, ve věčném ohni Boží lásky. A kde to je? V přítomnosti samotného Boha.

Neboť náš Bůh je oheň stravující,⁷¹ ale pro ty, kteří přijmou Jeho Ducha do svých vlastních životů, kteří jsou pokřtěni Jeho ohněm, kteří se stanou takovými, jaký je On - je to oheň lásky, který jim dává život. Danielovi tři přátelé byli vrženi do ohně a ten jim neublížil. Proč? Protože Ježíš, *skutečný*

Oheň, tam byl s nimi a oni nemohli být zraněni. Byli jako ten Oheň, stejně jako ti andělé, neboť “on činí své služebníky plamenem ohně.”⁷² A “budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je” 1. Janův 3:2.

Zatímco vykoupení stojí na Skleněném moři "smíchaném s ohněm", ti ztracení ze všech věků budou ponořeni do jezera se stejným ohněm, dokud nebudou stráveni.

Hřích je smrtelný jed. Zabíjí bez výjimky.

Kopání vlastního hrobu

Satan je učil, jak nenávidět, jak zabíjet, jak ničit. Nyní si vykopal svůj vlastní hrob. “Jelikož vydáváš své srdce za srdce božské, proto hle, já na tebe přivedu cizince, násilnické národy. Vytasí meč na tvoji krásnou moudrost a znesvěťi tvou skvělost. Svrhnou tě do jámy.”⁷³ Kdo vykopal tu bezednou jámu? Satan, a sám do ní spadne.

Vesmír nakonec s jistotou bude vědět, že hřích je smrtelný jed. Zabíjí bez výjimky. A není jediná věc, kterou může Ježíš nebo Jeho Otec udělat pro kohokoliv, kdo si zvolí ono osudné odloučení, které způsobuje hřích.

Mzda hříchu

Všichni víme, že každý pracovník je placen pouze zaměstnavatelem, pro kterého pracuje. Stejně tak pán hříchu ani Pán spravedlnosti nezaplatí mzdu vydělanou u toho druhého. Satan nikdy nikomu neplatí věčným životem, darem Božím; jedinou měnou, kterou zná, je smrt, mzda hříchu. Stejně tak Pán nikdy nevyplatí mzdu hříchu; On je nositelem života, a to je jediné zboží, které vydává.

Poslední zoufalé poselství

Žijeme v době poselství třetího anděla Zjevení Janova 14. Může to znít divoce a násilně, ale pamatujte, “náš nebeský Otec se chystá být svědkem ztráty velkého počtu Svých dětí. Naposledy pozvedá Svůj hlas. On - milostivý, ten, který by nám spíše jemně sdělil pravdu - pozvedne Svůj hlas v posledním varování a odvolání: "Pokud jste odhodláni opustit mě, budu vás muset nechat jít. Ale když se vás vzdám, budete zničeni!" "Dábel by chtěl, abychom toto poselství chápali jako slova rozzlobeného Boha. Ale jsou to srdceryvná slova očerňovaného dobrotivého Stvořitele, který je odmítán."⁷⁴

“Jak bych tě mohl vydat, Efrajime?

Jak bych tě mohl předat, Izraeli?

Jak bych tě mohl vydat jako Admu?

Jak bych s tebou mohl učinit to, co se Sebójimem?

Mé srdce se ve mně změnilo, je vzbuzen všechen můj soucit.”⁷⁵

Boží výkřik

David pochopil srdce Boha, když se Jeho vlastní syn proti němu vzbouřil a následně byl zabit v bitvě. Vykřikl: “Synu můj, Abšalóme, synu můj, synu můj Abšalóme! Ó kdybych byl umřel za tebe, Abšalóme synu můj, synu můj!”⁷³ Toto je Boží výkřik.

“Existují vysvětlení smrti Krista a Jeho přimluvy v náš prospěch, která zobrazují Boha [Otce] v nejnepříznivějším světle", které Ho popisuje jako "mnohem méně milostivého a chápajícího než Jeho Syn. Takové záležitosti, jako je hřích, zákon a ničení bezbožných... jsou někdy prezentovány tak, že zanechávají v lidech přesně takový obraz Boha, který Satan proklamoval.”⁷⁴

Boží děti by měly být známy – víc než pro cokoliv jiného – pro své účinné svědectví o Dobrých zprávách o Bohu. Toužíme patřit mezi Boží věrný lid, ale pokud v naší touze poslouchat zanecháme dojem, že uctíváme jakéhosi striktního (právně formalistického) boha, pak jsme nebyli dobrými svědky Dobrých zpráv.

Žádné větší výsady a cti se nám nemůže dostat, než abychom byli pověřeni Dobrými zprávami, že Bůh nikdy nemiluje hříšníka méně. Je jisté, že přišel čas, aby všichni Boží přátelé, kteří sdílí žárlivý pohled na Boží pověst, mluvili s hrdostí a přesvědčením o tom, že v co opravdu věříme, je *milující hněv Boží*.

“V této době má být hlásáno Boží poselství, které má osvěcující vliv a spásnou moc. Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvítit svět — to je zjevení Božího charakteru, Boží lásky.” Perly moudrosti str. 415

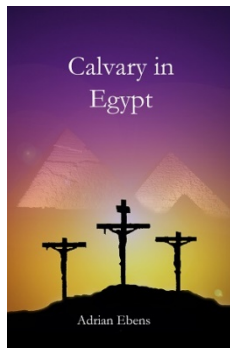
Talking Rock Sabbath Chapel Books
1250 W. Price Creek Rd.
Talking Rock, GA 30175, USA
706.692.8954

www.talkingrocksabbathchapel.com

Reference:

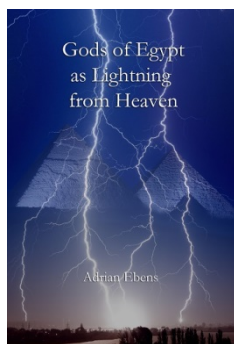
- ¹ Římanům 11:33
² Jób 11:7
³ Izajáš 55:8
⁴ 1. Janův 2:1, 2
⁵ 2. Korintským 5:21
⁶ *Patriarchové a proroci (PP)*,
E. G. White str. 728
⁷ Lukáš 15
⁸ *Touha věků (DA)*,
E. G. White str. 600
⁹ Skutky apoštolů 13:46
¹⁰ Maxwell, Graham: *Můžeme Bohu věřit?* PPPA, 1977
¹¹ DA 471
¹² Filipským 2:5
¹³ Žalmy 50:19, 21
¹⁴ PP 279
¹⁵ PP 429
¹⁶ 1. Korintským 10:10
¹⁷ Výchova str. 304
¹⁸ *Velké drama věků (GC)*,
E. G. White str. 35, 36
¹⁹ DA 764
²⁰ Římanům 1. Když se nespravedliví rozhodli ignorovat Boží varování, Bůh je vydal do nečistoty (verš 24), do *potupných vášní* (26), a jejich neosvědčené mysli (28). Toto je Boží neobvyklá služba, zmíněná v Izajáš 28:21, kde je řečeno, že 'povstane na hoře Perazim, rozhněvá se v údolí Gibeón.' V obou těchto událostech, zaznamenaných v 2. Samuelova 5:17-20 a Jozue 10:10, 11, byli nepřátelé Božího lidu ohromeni záplavami a krupobitím, silami přírody.
²¹ GC 36
²² GC 529
²³ Numeri 12
²⁴ GC 652
²⁵ Zjevení Janovo 20:6
²⁶ *Svědectví*, svazek 2, str. 209
²⁷ SDA komentář k Bibli 5:1124
²⁸ DA 686
²⁹ Matouš 27:46
³⁰ Izajáš 53:10
³¹ SDABC 4:267 Komentář k Izajáš 45:7 'Formuji světlo a tvořím tmu, činím pokoj a tvořím zlé; já, Hospodin, činím toto všechno.'
³² Svědectví 5:137
³³ PP 201
³⁴ Lukáš 9:54
³⁵ Jób 1:16
³⁶ 2. Královská 1
³⁷ 1. Královská 19:12
³⁸ Review and Herald, 17. září, | 1901
³⁹ GC 589
⁴⁰ GC 614, viz také Výchova str. 179, SDABC 3:642
⁴¹ Ageus 2:22
⁴² 2. Paralipomenon 20:22
⁴³ Žalmy 9:16, 17
⁴⁴ Přísloví 26:27
⁴⁵ Žalmy 7:17
⁴⁶ Izajáš 40:5
⁴⁷ 1. Korintským 13:7, 8
⁴⁸ Izajáš 55:7
⁴⁹ Izajáš 50:2
⁵⁰ Židům 7:25
⁵¹ Exodus 34:6
⁵² 2. Petrův 3:9
⁵³ Ezechiel 33:11
⁵⁴ Žalmy 21:9-10, 12
⁵⁵ Přísloví 25:21, 22
⁵⁶ Píseň písní 8:6
⁵⁷ Lukáš 12:49
⁵⁸ Lukáš 24:31, 32
⁵⁹ Jeremiáš 20:9
⁶⁰ Lukáš 20:18
⁶¹ 2. Korintským 2:15, 16
⁶² GC 672; Příběh o vykoupení str. 428
⁶³ Skutky apoštolů 7:54
⁶⁴ Žalmy 112:9, 10
⁶⁵ Ozeáš 7:6
⁶⁶ Izajáš 9:18, 19
⁶⁷ Ezechiel 38:21
⁶⁸ Zachariáš 14:13
⁶⁹ Zjevení Janovo 20
⁷⁰ Izajáš 33:14
⁷¹ Židům 12:29;
Deuteronomium 4:24
⁷² Židům 1:7; Žalmy 104:4
⁷³ Ezechiel 28:6-8
⁷⁴ Maxwell, Graham: *Můžeme Bohu věřit?* PPPA, 1977
⁷⁵ Ozeáš 11:8
⁷⁶ Matouš 23:37
⁷⁷ Žalmy 2:1
⁷⁸ GC str. 666

Golgota v Egyptě

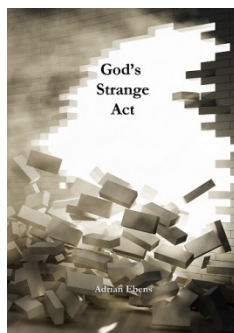
Důkladně se zamyslete. Mysl římských vojáků ovládá Satan, ale dech, kterým žijí, je život, který osvětluje každého člověka, který přichází na svět. Kristova moc v duších lidí je využívána Satanem, aby Ho přibil na kříž. Zastavte se a přemýšlejte o tom na okamžik. Jediný obraz římského vojáka s kladivem, držným vysoko a vedoucím hrot do těch vzácných rukou Spasitele, drží klíč k Egyptským ranám a veškeré ničivé síle na zemi projevené.

Bohové Egypta jako blesky z nebe

Bible obsahuje několik příkladů odsouzení lidí, kteří mají být ukamenováni k smrti kvůli svým přestupkům. Odkud pochází tato praxe? Představil Bůh tuto myšlenku Mojžíšovi nebo pochází z nějakého jiného zdroje. Je možné, že soudy, které padly na Izrael, souvisely s jejich představami o soudu spíše, než se samotným Bohem? Změnil hřích zlatého telete něco ve vztahu mezi Bohem a Izraelem? Je důležité to vědět? Kdo má uši k slyšení, slyš.

Boží podivný čin

Neboť Hospodin povstane jako na hoře Perasímu, rozzuří se jako v Gibeónském údolí, aby vykonal své dílo, sobě cizí dílo, a aby vykonal svou službu, pro něj neobvyklou službu. Izajáš 28:21. Co je to za zvláštní službu, kterou Bůh učiní? Mnozí říkají, že je to netypická služba Boží, která čistí Vesmír od hříchu. Chová se někdy Bůh atypicky? Kdo je Bůh, kterého uctíváte. Je autorem života, lásky a svobody, nebo je kombinovaným autorem života a smrti. Jsou Boží milosrdenství a spravedlnost dvě protichůdné strany v Jeho podstatě nebo je spravedlnost výrazem Jeho milosrdenství?

Co říká Bible o Božím hněvu?

Je jako ten náš? Umí se Bůh zlobit? Umí se naštvat? Jak může být Bůh láskyplným Bohem a přitom zničit bezbožníky ohněm?

Tyto otázky a další jsou pečlivě zodpovězeny v této malé brožurce, která představuje půvabný obraz našeho nebeského Otce.

Ježíš přišel, aby nám ukázal Otce. On je dokonalým obrazem Boha. Zamilujte se do Stvořitele, který nikdy nemiluje hříšníka méně.

